

den Forskel, der kan være i Opfattelsen, og udtrykkelig fremhæver den Opfattelse, som Danmark lægger til Grund ved Anvendelsen af Bestemmelserne, for at der ikke bagefter skal komme Misforstaaelse og Strid om deres Rækkevidde.

Justitsministeren (Alberti): Det Ændringsforslag, det ærede Medlem har stillet, gaar ud paa at indskrænke den Bemyndigelse, som Lovforslaget tænker overdraget Regeringen, idet Regeringen da kun skulde være bemyndiget til at autorisere *danske* diplomatiske og konsulære Embedsmænd i Udlandet til at yde den i Lovforslaget anmeldte Medvirken. Ganske vist er Forholdet nu det, at i de aller-allerfleste Tilfælde, maaske i 1,000 Tilfælde mod 1, maaske i endnu flere, vil det være en dansk diplomatisk eller konsulær Embedsmand, som Bemyndigelsen overdrages til. Men der kan dog tænkes Tilfælde, hvor man ved denne Maade at indskrænke Regeringens Ret vil udelukke Loven fra i et eller andet Land eller paa et eller andet Sted i et Land at faa den tilsigtede Betydning. Der findes nemlig i alt Fald et enkelt Sted her i Europa, hvor de danske Konsulatsforretninger varetages af et andet Lands konsulære Embedsmænd, og det er jo meget rimeligt, at der til Tider kan finde noget lignende Sted ogsaa andre Steder. Og hvis man tænker sig — det er noget, der ikke er nogen Udsigt til, men som der dog er en Mulighed for —, at den diplomatiske Forbindelse afbrydes mellem Danmark og en anden Stat, saaledes som det vist for Tiden er Tilfældet mellem Grækenland og Bulgarien, vil Forholdet være dels, at de danske diplomatiske Udsendinge og vistnok ogsaa de konsulære Embedsmænd ville være afskaarne fra at virke, saa længe denne Afbrydelse staar paa, og dels at Varetagelsen af Undersaatternes Interesser da vil være henvist til et andet Lands Embedsmænd. Vedtages Ændringsforslaget, vil man under saadanne Forhold afskære Benyttelsen af Loven, saa længe Afbrydelsen af den diplomatiske Forbindelse finder Sted. Jeg indrømmer gerne, at det er noget, som der ikke er nogen som helst Udsigt til, og noget, vi alle sammen haabe, ingen Sinde vil indtræde. Men at det kan indtræde, er dog ikke udelukket. Men dertil kommer, at Forholdene meget vel i Fremtiden kunne udvikle sig saaledes, at der i alt Fald flere Steder, end Tilfældet nu er, i diplomatisk eller vel ogsaa i konsulær Henseende kan blive etableret en Samvirken mellem Danmark

og et eller andet af dets Nabolande. Under saadanne Forhold vil det vist heller ikke være rigtigt at udelukke denne Lov fra at komme til Anvendelse. Jeg skal derfor henstille til det ærede Medlem, om det ikke vilde være rigtigt at lade det bero ved Lovforslaget, saaledes som det paa dette Punkt er, og jeg skal som Følge deraf fraraade Vedtagelsen af Ændringsforslaget.

Hvad det Spørgsmaal angaar, som det ærede Medlem rejste angaaende Forstaaelsen af Udtrykket „Undersaat“ i Lovforslaget, saa er min Opfattelse af dette Udtryk ikke den samme som det ærede Medlems. Jeg forstaar det begge de Steder, hvor det bruges paa den Maade, at det sigter til Personer, der ikke ere løste fra deres Undersaatsforhold til det Land, hvor de egentlig høre hjemme. Naar man for Eksempel vil tage Forholdet overfor Sverige — som jo er det, der har givet Anledning til Lovforslaget —, er det netop min Opfattelse, at Loven i særlig Grad skulde komme til Anvendelse paa Svenskere, der ere bosiddende her i Landet uden at være løste fra deres svenske Statsborgerforhold, og paa Danske, der ere bosatte i Sverige uden at være løste fra deres danske Undersaatsforhold. Det har derimod ikke været Tanken med Loven, at den ogsaa skulde være anvendelig paa Folk, som tilfældig komme tilrejsende. Jeg tror derfor ikke, der vil kunne være nogen som helst Tvivl om, hvorledes Loven i paakommende Tilfælde vil komme til at virke — saaledes er i alt Fald *min* Opfattelse af Forholdet.

Goos: Jeg mener om det første Punkt, at Ordet „danske“ nødvendigvis maa forstås som omfattende alle de diplomatiske eller konsulære Embedsmænd, som handle paa Danmarks Vegne ifølge en gyldig Befuldmægtigelse, og *den* vil være til Stede ogsaa der, hvor en fremmed Embedsmand optræder for Danmark. I alt Fald har jo Lovforslaget opfattet Ordet „dansk“ som saa omfattende, som jeg her nævnede. I den første Paragraf er der nemlig ogsaa Tale om danske diplomatiske eller konsulære Embedsmænd, og dér maa der jo være tænkt paa alle dem, som med gyldig Bemyndigelse handle paa Danmarks Vegne, Men i øvrigt lægger jeg ingen Vægt paa Ændringsforslaget, for jeg mener, at Indholdet af det følger af sig selv, og at der i og for sig ikke er nogen Nødvendighed for at fastholde det.

Med Hensyn til det andet Spørgsmaal,